

Kommentarer til St. meld. nr. 107/1975 „Om arbeidet med en landsplan for bruken av vannressursene”

Av Bjørn Sveen

Bjørn Sveen er siv.ing. og ansatt i Norges
Industriforbund, Miljøvernavdelingen.

*Forberedt innlegg holdt i Norsk
Forening for Vassdragspleie og
Vannhygiene 17. september 1975.*

For industrien bringer denne meldingen i grunnen lite nytt. Som det fremgår, er det spesielt oppryddingen i de kommunale avløpsforhold Stortingsmeldingen tar opp til vurdering. På denne sektor har det lenge vært behov for en samlet vurdering av resipientforhold, eventuelle tiltak, kostnader og prioritering. Vurderingen skulle bare ha foreligget i begynnelsen av 5-års perioden, istedenfor nå mot slutten.

Den kartlegging av *industriens* utslippsmengder som ble foretatt i forbindelse med Landsplanen, må i grunnen delvis anses som historieskrivning. Allerede før de innsamlede tallverdier var bearbeidet og trykt i St.meld. 107, var de samme utslippsmengdene redusert vesentlig som følge av det pågående opprenkningsarbeide av industrielle utslipp. Utslippsmengder og investeringsbehov

var dessuten allerede tilstrekkelig kjent, bl.a. gjennom Industriforbundets kartlegging fra 1971, til at man kunne foreta en vurdering av tiltakene. Prioriteringen av hvilke Industriutslipp det skulle ryddes opp i først, var også allerede fastlagt gjennom de søknadsfrister man hadde satt for enkelte bransjer. Man kan kanskje kritisere at hensynet til de enkelte resipienter er blitt tilsidesatt i denne bransjevise prioriteringen. På den annen side er saksbehandlingen enklere på den måten.

I meldingens handlingsprogram blir det bare kort fastslått at man ved å iverksette «de foreslåtte tiltak mot vannforurensninger fra industrien vil fjerne eller redusere sterke konflikter. For landet sett under ett, vil det derfor være riktig å gjennomføre de tiltak i industrien som må løses uavhengig av kommunale anlegg, raske enn tiltakene forøvrig i byer og tettsteder».

Da det allerede gjennom St.prp. 119 fra 1973—74 ble fastlagt at man

innen 1984 skulle ha foretatt en opprydding i den eksisterende industri forurensningsproblemer, fant departementet intet behov for nå å endre på dette syn. Man har derfor ikke tatt opp til vurdering en alternativ tempoplan for gjennomføringen — heller ikke forskjellige ambisjonsnivåer for rensekrav til industrien — på samme måte som det er gjort for kommuner.

Nå kan en som ikke er innviet, få inntrykk av at de enkelte industribedrifter hver og én har fått frist helt fram til 1984 med å installere renseanlegg — slik er det nå engang ikke. Enkelte bedrifter har fått til dels meget korte tidsfrister — helt ned til under ett år — med å innføre rensing. I endel tilfeller har dette vært ønskelig og nødvendig, mens det i en rekke andre tilfeller ikke har vært påkrevet ut i fra resipienten-

syn med så korte frister. Det man risikerer derigjennom, er at disse bedriftene blir nødt til å installere renseanlegg som et påheng på det produksjonsutstyr de har i dag. Renseprosessene blir da som regel lite ressursvennlige og driftskostnadene høye. Hadde man fått litt mer tid til forskning, ombygging og utskifting av bestående produksjonsutstyr, ville løsningene bedre kunne bli inkorporert i produksjonsutstyret og dermed ressursvennligere — og rentable, som tross alt er svært viktig for industriens konkurransevne.

Vi håper konsesjonsmyndighetene i forbindelse med behandlingen av de gjenstående industribransjer vil vise mere forståelse og fleksibilitet på dette punkt — vi skal nok klare vår del av jobben, men vi ville gjerne gjøre det på en fornuftig måte.